

РЕШЕНИЕ

№ 33269

гр. София, 11.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 15.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5632** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал. 1 и чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба М. А. Д., гражданка на С., ЛНЧ: [ЕГН] действаща лично и със съгласието на представителя си по чл. 25 от ЗУБ, адвокат Л., срещу решение № 2860/31.03.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което ѝ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са наведени оплаквания, че административният акт е постановен при невярно представена фактическа обстановка, както и че решението е необосновано и непълно. Излага съображения, че не е взет предвид уязвимия ѝ статут, тъй като е непридружена непълнолетена, както и, че липсват разсъждения за „най-добрия интерес на детето“. Моли решението да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган със съответни указания.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована не се явява лично. Чрез назначения по делото процесуален представител, се поддържа жалбата на основанията, изложени в нея.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение, не изпраща представител в откритото по делото съдебно заседание.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба вх. № ВР-13- 1437/14.08.2024 г., за

международна закрила, подадена от жалбоподателката до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист (л. 84), в който е отразено, че кандидатът е гражданка на С., родена е на 01.01.2008 г. в [населено място], С., етническа принадлежност - арабин, религия - мюсюлманин, неженен. Личните й данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представен документ, удостоверяващ самоличността й.

М. А. Д. е непридружена непълнолетена по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗУБ. В хода на административното производство се е представлявала от адвокат, назначен с решение № 1962/28.08.2024г. на председателя на Националното бюро за правна помощ (л. 59) и от социален работник от отдел „Закрила на детето“, назначен със заповед № 3Д/Д-С-СК-549/18.09.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ С. (л. 58).

Кандидатът е запознат срещу подпис на 14.08.2024 г. с указания относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсещи международна закрила както и допълнение към тях. Запознат е още срещу подпис на същата дата и с информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ, както и с информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи закрила.

На 14.08.2024 г. е изготвен формуляр за бърза оценка на най-добрия интерес на детето (л. 65).

На 18.09.2024 г. с М. А. Д. е проведен интервю, за което е съставен протокол с рег. № 508731/18.09.2024 г. (л. 53 и сл.), с участието на преводач, адвокат, назначен с решение № 1962/28.08.2024 г. на председателя на Националното бюро за правна помощ и социален работник. Заявила е че е напуснала С. нелегално посока Турция през юни месец 2024 г. с помощта на трафикант и е пътувала с нейния вуйчо на име Х., който се намира в лагер в [населено място]. Началото на август месец 2024 г., влиза незаконно в Република България. На следващо място е посочила, че е напуснала С. заради войната, кюрдските сили, които взимат момиче и заради липсата на работа, че условията за живот били много лоши и в [населено място] нямало работа. Разказва, че е родена в [населено място], но е живял винаги в с. Ал Х., обл. Д. А.. Твърди, че е завършила 9 клас в [населено място]. В С. живеят майка й и баба й, няма братя и сестри, а за баща си не знае нищо. Пояснила е, че желае да направи събиране на семейство в Република България и да получи закрила. Посочва, че има вуйчовци в Х. и в А.. Освен това заявява, че в Република България живее друг неин чичо, който е в лагера в [населено място], с когото е пътувала. Твърди, че сама е взела решението да напусне страната си по произход, защото кюрдите се групирани и създавали армии дори от момичета. Посочва, че в С. имало много отвлечения, но тя не е излизала след 20.00ч. Заявява, че желае да получи български документи и да направи събиране на семейство в България. Заявила е, че не желае да се връща в С., защото би могло да я отвлекат за откуп и ако роднините й няма възможност да платят биха могли да я убият. Декларирала е, че не е имала проблеми основани на етническата й принадлежност и изповядваната от нея религия в страната й по произход. Заявява, че не е имала проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Никога не е била задържана, арестувана, съдена или осъждана. Не е заплашвана лично и никога не й е оказвано физическо и/или психическо насилие в държавата й на произход.

Изискано е становище от ДАНС, в отговор на което, с писмо рег. № 508731/18.10.2024 г. (л. 52) директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ при МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

По преписката е наличен и изготвен, от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., социален доклад с изх. № СГ/Д-С-СК/754-001/27.11.2024 г. (л. 49). В същия е отразено какво споделя тя, като по същество няма разлика със споделяното пред интервюиращ орган на ДАБ. Записано е, че споделя, че се чувства добре и сигурно в РПЦ и желае да получи закрила тук и да

се събере със семейството си България.

Със становище от 25.03.2025 г. на старши експерт в отдел „ПМЗ-О. купел“, РПЦ – [населено място] до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на М. А. Д. да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут (л. 37).

Със заповед № ЗД/Д-С-СК-079/26.05.2025г. (л. 35) на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - С. М. А. Д. е настанена в Преходно жилище „З. С.“ – [населено място], до произнасяне на съда или промяна на обстоятелствата.

С оспореното в настоящото производство решение № 2860/31.03.2025 г. председателят на ДАБ при МС е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А. Д.. Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Счел е, че при провеждане на интервюто няма нито един наведен довод от търсещата международна закрила, че в държавата ѝ по произход е била преследвана по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. До приключване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденката е била преследвана или има опасност от бъдещо преследване по причини свързани с нейната раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Прието е от административния орган, че не се заявява чуждата гражданка да е преследвана поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход, както и че твърденията ѝ не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

От заявените в хода на административното производство факти, административният орган е заключил, че не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, както и липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ, поради което искането в частта за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено като неоснователно.

В хода на административното производство не са установени основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ не са направени. От събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената бежанска история е прието, че не може да се приеме, че сирийската гражданка е напуснала страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещата международна закрила е заплашена от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не е заявила наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Спрямо молителката не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства.

Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. По отношение на основанията по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № МД-02-78/03.02.2025 г. и справка с вх. № МД-02-159/14.03.2025 г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС и е съобразил Решение на СЕС от 17

февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на понятието "посегателство" в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. С оглед на съдържащата се информация, относно актуалната ситуация в държавата на произход на търсещата международна закрила, според органа са налице безспорни данни, че в страната обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за населението.

Административният орган е взел предвид и положението на ненавършилото пълнолетие лице. Съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето, е установил, че за молителя не съществува риск за сигурността му на територията на обичайното му пребиваване. Приел е, че кандидатката не е изтъкнала конкретни причини свързани с благосъстоянието и социалното ѝ развитие, които да не могат да бъдат посрещнати в страната ѝ на произход. Връщайки се в С., тя няма да бъде лишена от нейната идентичност и ще може да поддържа взаимоотношения с роднините си, които по думите ѝ продължават да пребивават в С.. В случая, предвид липсата на релевантни основания, не се откриват и обективни възпрепятстващи пречки за завръщане на сирийската гражданка в С. при семейството ѝ.

В заключение, в обжалваното решение е прието, че за М. А. Д. не е налице основание за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, отразени и в чл. 1А, ал. 2 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. В следствие на цялостната оценка на всички факти относно личното положение на молителката според административния орган категорично е установено, че чужденката не е имала обективни причини за напускането на С.. Същевременно с това се установява и липсата на конкретни и относими към личното положение факти и обстоятелства по настоящата молба.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 28.05.2025 г., а жалбата срещу него е подадена до Административен съд София – град на 28.05.2025 г.

В хода на съдебното обжалване от ответника не са представени допълнително справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС.

Пред съда е представен социален доклад от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село. В същия е отразено какво споделя М. А. Д. по отношение на бежанската си история. Заявява, че не знае къде е чичо ѝ, с когото са влезнали заедно в България. В заключителната част на доклада се съдържат обобщения.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган–председателя на ДАБ при МС, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

При постановяването му не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо до отмяната. Установява се от доказателствата по делото, че в хода на производството по общия ред, с чужденката има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е провеждано в присъствието на преводач, на език, посочен от жалбоподателката като разбираем и владян от нея, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола също е прочетено на интервюираната в присъствието на преводача и на разбираемия за нея език.

Спазени са и процедурните изисквания на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето (ЗЗкД), като в административното производство, в което се засягат правата или интересите на дете, каквато е жалбоподателката, административният орган е уведомил Дирекция „Социално подпомагане“ по настоящия адрес на детето, която Дирекция е определила свой представител, присъствал на

проведеното интервю. Преди вземане на процесното решение е изготвен и социален доклад от извършено проучване за положението на детето, представен пред административния орган.

Спазено е и изискването на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, като в случая е изискано писмено становище от ДАНС за жалбоподателката по молбата за предоставяне на международна закрила.

Обжалваното решение е в писмена форма, подписано е от издателя си и отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В него се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му, което го прави надлежно мотивирано.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието „преследване“ е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо нея да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самата тя не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Ето защо, преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са обосновани. М. А. Д. изрично е заявила, че не е бил насилвана по никакъв начин или заплашвана, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му на произход. Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е желанието му да живее извън С. поради общото положение на несигурност в страната. Самата М. А. Д. заявява пред социалните работници, че иска да събере семейството си в България, където е спокойно.

С оглед данните за падане на режима на Б. А., правилно административният орган е приел, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и че посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.

В случая не се установява да са били нарушени основни човешки права, до такава степен тежки по своето естество или повторяемост, за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на

относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В действителност, жалбоподателката не е бил заплашвана, върху нея не е било оказвано насилие, не е осъждана и не е бил преследвана от официалните власти, в т. ч. и по етнически или религиозни причини в С.. Не са ангажирани доказателства член на неговото семейство да притежава статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв, съгласно чл. 8, ал. 9 от ЗУБ. При това положение, изводът на административния орган за неоснователност на искането на М. А. Д. за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, които са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1- 3 от ЗУБ и чл. 15, т. а в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила. В тази връзка, ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените справки пред административния орган, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население. Още повече, че на съда служебно му е известно, с оглед представените по други дела, актуални справки за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, че към настоящия момент не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Ситуацията в С. непрекъснато се подобрява, макар и да е наситена с динамични събития, които изводи не се променят с оглед представените с жалбата доказателства.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион,

поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В случая, от приетите по делото доказателства, не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията, съдържаща се в справки вх. № МД-02-78/03.02.2025 г. и справка с вх. № МД-02- 159/14.03.2025 г. относно обстановката в С., като е приел, че към момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Атаките от страна на някои райони са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. От справката за ситуацията на сигурността в района на Д. ал Зор, където живее семейството на жалбоподателката, не се установява изключително насилие. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. тя ще бъде изправена пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Нещо повече, в страна са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка „Х. Т. ал Ш.“ за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес. Както беше посочено в С. е налице вътрешен конфликт и има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. От 2020 г. конфликтът се приема за такъв в застой, при който фронтовите линии остават относително стабилни. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт. Във връзка с горното, следва да бъде отбелязано, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършено от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденката.

В тази връзка лицето изрично е посочило, че не е било жертва на насилие и не са били отправяни заплахи срещу него или семейството му. От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последствия на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. В допълнение следва да бъде посочено, че М. Д. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Освен това обстоятелството, че майка ѝ и баба ѝ продължават да живеят в С., обосновава извод за липса на притеснение у тях. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

По отношение на възражението направено с жалбата, че не е обсъдено становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г. относно връщане в Сирийската Арабска Република, настоящият съдебен състав счита, че представените в производство справки за актуалната обществено-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала. Има статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

Предвид обстоятелството, че чужденецът е непридружена непълнолетена, административният орган в хода на административното производство са съобразени нейните интереси. Назначен е служебен защитник, който го я представлявал пред ДАБ. Съобразно изискването на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето е уведомена компетентната дирекция „Социално подпомагане“, като при интервюирането на непълнолетната е присъствал социален работник. В представения социален доклад на Дирекция „Социално подпомагане“ не се откриват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето и няма данни основните му права да са нарушени. Не се откриват данни които да сочат, че връщането в родината на детето или в държавата в която пребивава семейството ѝ в момента противоречи на висшия интерес. Неоснователно с жалбата се твърди, че административният орган не е обсъдил „най-добрия интерес на детето“. Преценено е от органа, че висшият интерес на детето, отчитайки идентичността и събраната по случая информация, е тя да живее в семейна среда заедно със майка си и баба си или родственици в С..

Настоящият съдебен състав изцяло възприема този извод. Жалбоподателката няма роднини на територията на България, няма приятелски и социален кръг, който да го подкрепя. Сама заявява, че към момента не знае къде е чичо ѝ, с когото заедно са дошли в България. Според чл. 6а от ЗУБ, преценката за най- добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на ЗЗкД, като по аргумент от препращащата разпоредба на § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ, във връзка с § 1, т. 5 от ДР на ЗЗкД, най- добрият интерес на детето е преценка на: а/ желанията и чувствата на детето; б/ физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; в/ възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г/ опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д/ способността на родителите да се грижат за детето; е/ последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж/ други обстоятелства, имащи отношение към детето. При отчитане критериите по § 1, т. 5 от ДР на ЗЗкД, въз основа което следва да се приеме, че най- добрият интерес на детето е запазване целостта на

семейството, благоденствието и социалното му развитие, което може и следва да бъде постигнато чрез завръщане на непълнолетния в страната му по произход при майка му и баба му, които живеят в С..

Същевременно, най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, поради което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, при липса на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели, какъвто е разглеждания случай. Съблюдаването на най-добрия интерес на детето се изразява в система от специфични мерки, съпътстващи производството, и не би могло да се интерпретира като императив за предоставянето на закрила без оглед на изискванията по специалния закон.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Д., гражданка на С., ЛНЧ: [ЕГН] действаща лично и със съгласието на представителя си по чл. 25 от ЗУБ, адвокат Л., срещу решение № 2860/31.03.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: